

Listy

z Rokycan

3-2011

Aktuální hesla:

Lidé dělný probud' se, a poznej sílu tvojí, pakli tvoje paže chce, všechny stroje stojí!

Ne prosit, ne žebrot, jen zápasit zdárně, za práva a svobodu neválčí se špatně!

(stará dělnická hesla z poč. 20. století)

Měsíčník OV KSČM Rokycany. Ročník 15. Jen pro vnitřní potřeby

15. březen 1939

Dnešní doba je při připomínání hrůz nacistické okupace v Česku, ale téměř i v ostatní celé Evropě slepá a hluchá a jednostranná. Široce se připomínají jen některé oběti. Většina těch, kteří proti fašismu a nacismu bojovala aktivně a nasadila i svůj život, je ignorována.

Řadě vysokých činitelů této země se vůbec nelíbí připomínání tragedie okupace a to v rámci syndromu národního usínání, umlčení a zapomenutí těchto událostí. Neboť jedině při dobrém „útlumu a usnutí“ lze vybudovat novou Evropu. Vzpomínky žijících obětí či pozůstalých jsou stále brzdou evropského „sbratření“ v rámci EU i mimo ni, i když ze strany Německa a zejména ze strany odsunutých Němců se zvyšuje hlas po „odsouzení“ obyvatel Československa i Polska za údajně spáchané zločiny těsně po osvobození na německých uprchlících. Někteří vysoce postavení Češi dokonce za pokusy o „utlumení“ paměti ostatního obyvatelstva i za omluvy, dostali dostávají od „Landsmantschaftu“ medaile a vysoká německá i zemská státní vyznamenání a poděkování. Zločin však zůstane zločinem jak v paměti národa, tak i v historii.

K vědomému pokusu o utlumení paměti národa dochází nejen v politice, ale i v literatuře a umění – všechny televizní kanály jsou plošně zaneřáděny severoamerickou pakulturou. Domácí i evropské filmy, natočené k událostem řádění nacismu a fašismu, se již stávají málem trezorovými produkty a nahrazují se lacinými propagandistickými skeči, líčícími „zločiny“ komunismu nebo eroticko-sexuálním škvárem domácí či zámožské tovární produkce...

Připomínáme 72. výročí okupace Čech a Moravy nacistickým Německem - 15. březen 1939 - povídkou „Anabáze z Pekla“ - dramatickým vyprávěním jednoho z vězňů z tohoto kraje, medailonkem o nacisty popraveném Fr. Šiškově, živou vzpomínkou jeho syna Bohumíra a několika fotodokumenty z Mirošova.

ANABÁZE Z PEKLA

Všichni jsme byli jenom čísla. Suchá, nic neříkající čísla. Snad proto, že vypadají tak nevinně, jednoduše a bez vnitřního života. Ein, zwei, drei ... undzwanzig, zweinund-

zwanzig, einund..., snad proto, že se nás fašismus bál, bál se živých a nechtěl jim připomínat jejich lidský původ. Vlastní jména jsme slyšeli jenom v celách, nebo na kavalciích lágrů. A abychom se nestali jen obyčejnými čísly, ryli jsme je špinavými nehty na zeď. Kdo ví, snad i proto, aby se budoucí generace dozvěděly, že tu žili lidé a ne pouhá čísla. Zvykli jsme si na jednotvárná mnohomístná čísla a pokaždé jsme museli hlásit, vyštěkávat, jak to chtěli oni, číslo za číslem, až celá série čísel dostala podobu každého z nás.

Než jsem se stal šestimístním číslem, prošel jsem jako ostatní, mnohými úpornými výsledky v dusných a věčně začouzených tmavých místnostech gestapa a oslepující lampou.

Vzpomínám si na malého dobře živeného a zavalitého gestapáka, který seděl za stolem a každou chvíli vyskakoval ze židle, popadal zuřivě obušek a vrhal se střemhlav na svou oběť. Pak skleslý, jako Sysifos vykonávající nikdy nekončící práci, usedal prudce na židli a opět sršely otázky:

- Znáš ho? Komunistu? Jméno! Kdo ti dal letáky ?

- Ne, neznám! V životě jsem ho neviděl ...

A tak přicházeli jeden za druhým soudruzi a odcházeli do dalších místností, kde na ně byly připraveny další výsledky a muka. Všichni byli smířeni s tím, že si jednou půjdou vykopat svůj hrob sami.

Pak přišel na konfrontaci ten poslední, vlastně Eda. Zdálo se mi, že mezi výsledkem a jeho příchodem nastalo hluboké ticho. Když jsem si kladl otázku proč, otevřely se dveře a dovnitř vešel on. Klidně, s rukama v kapsách. Na jeho tváři se mihl podivný, snad i trochu provinilý úsměv.

- Znáš ho?

- Ne, neznám! Nikdy jsem ho neviděl.

Gestapák, který znal česky, opakoval otázky. Pak nastalo opět krátké ticho, které mi prozradilo, co se asi mohlo stát. Edu dostali. Slíbili mu život na zemi. To ticho však netrvalo dlouho, neboť jej přerušil sám Eda. Přistoupil blíže ke mně a kamarádským hlasem pronesl:

- Ale Pepo, ty že mě neznáš?

Když jsem naň upřel zrak, uhnul pohledem na podlahu. Levé oko jsem měl oteklé a zkrvácené. Viděl jsem ho ale dobře.

- Ne, neznám!" odpověděl jsem.

Eda, aniž se na mě podíval, pokrčil beznadějně rameny, jakoby říkal: "Jak chceš, chtěl jsem ti pomoci!"

Tu se však ozval gestapák:

- Tak vypravovat, Eduard!" pobídl ho a opřel se pobaveně pravou rukou o okraj stolu. "Vypravovat, hezky vypravovat!"

Eda jen opakoval vše, co již jim jednou řekl. A bylo toho dosti. Když skončil, nabídl mu cigaretu. Vzal si jich několik. Jednu si zapálil, ostatní strčil do kapsy. Pak se ho zeptal, zda nechce něco jíst. Ochotně přisvědčil. Přinesli tedy dvě porce.

- Vezmi si, jedna je pro tebe, nabídl mi Eda a přistrčil talíř blíž ke mně. Nehnul jsem se. Vzpomněl jsem na ostatní. Celkem jedenadvacet kamarádů. Všichni pocházíme z Podbrdská...

- No, Pepo, neblbni ...", slyším zdálky. Ano, to mě uraženě nabádá k jídlu Eda. Hodně jsem prý vytrpěl, jsem hubený, potřebuji se trochu spravit ...

A já, když mám chvilku klidu, vzpomínám na malé, tiiché a ospalé okresní město v Čechách. Jeho oblohu kalí kouř z několika továrních komínů. Okolí samé lesy ...

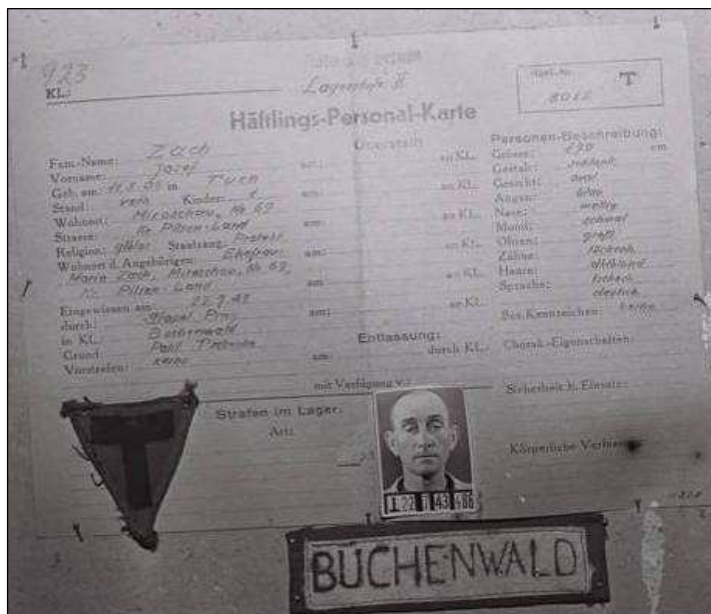
Sebrali nás hned příští den po okupaci. 16. března. Po vyčerpávajících výsleších nás odvezli do Německa. Všechny jedenadvacet odsouzeno k smrti. Smrt má velkou náruč. I my se do ní vejdemo. Protože tato smrt nemá ráda rozšiřování protifašistických letáků, poslouchání cizího rozhlasu, vedení ilegálního boje. A tak jsme putovali z lágru do lágru, z města do města. Konečně jsme se ocitli před branami smrti. Buchenwald. Malý lágr. V jedné místnosti nás bylo šedesát. Češi, Francouzi, Italové, Řekové, Holanďané ... Němci ... Spali jsme na shnilé dřevěné podlaze bez příkryvek. Pak nás přeložili jinam. Byly tam aspoň kavalce. Spal jsem vedle nějakého Itala nebo Řeka. Často se probouzel ze spaní a řval, řval neznámá slova, volal kterousi matku ...

K ránu byla obvykle "káva" a sto padesát gramů "chleba" na celý den. Někteří si na život v lágru ještě nezvykli. Kávovou plichtu vylévali nebo ji dávali jiným. Já jsem jedl vše. Když po několika dnech nás zahnali do práce, cestou potají jsem trhal trávu a žvýkal. Někteřím se to nevyplatilo, protože život byl laciný, lacinější než samá tráva. Měl cenu jedné kulky z revolveru.

Přišly deště. Při večerním hlášení jsme stáli na placu hodinu, dvě ... Déšť proměnil nádvoří v jedno velké jezero. Ráno zase do práce. Dokud jsme pracovat mohli. Do nedávného lomu. Brodili jsme se po kolena v blátě, padali, svíjeli se bolestmi jako zašlápnuté žížaly, ale museli jsme opět vstát, aby se nad námi neozvala rána, aby se nezableskl výstřel a nepohltilo nás navždy bláto.

Z Edy udělali kápa, stojícího pokaždé poslušně v pozoru, který neustále dával hlášení, brebtlal, úslužně odbíhal. A my jsme po tolikráte klopýtali, váleli se v blátě a znovu vstávali. Ferda Jaňourů, který obešel jámu bláta, byl zuřivým výkřikem muže v uniformě SS vržen zpět a musel se pro jeho pobavení válet v blátě, dokud esesák toho neměl dost.

Příležitost k útěku nebyla. Anebo jenom jedna. Do onoho světa. Několik z těch, kteří svému utrpení chtěli udělat konec, uteklo. Stačili uběhnout pár desítek metrů a byli na místě zastřeleni.

Brzy jsem těžce onemocněl. A můj svět se zužil na malé a skromné místočko v koutě šeredné místnosti se zamřížovanými okny. Tady prý, říkali kamarádi, ti Pepo nebude taková zima. Tady lež! Avšak nejen já, ale i ostatní začali chřadnout, nohy jim otekaly. Stali se z nich kostlivci s prudce vyčnívajícími lícními kostmi. Oči ztratily kdesi hluboko v obočí. Ted' už nestačil jeden kout, kde to nefoukalo. Nestačily ani čtyři kouty. Leželi jsme polomrtví a bez naděje. Ti, kteří mohli chodit, museli do práce. Někteří z nich se nevrátili.

Pak začala klepat na dveře smrt v podobě SS. Brali nás po jednom nebo po dvou. Místnost se pomalu vyprazdňovala. Své mrtvé kamarády jsme odnášeli na záchod a když jich tam bylo pět, přišli jiní s vozíkem a odvezli je a hodili do hluboké jámy. Nevěděl jsem podle čeho vybírali k popravě. Ale bylo to jedno. Na všechny se počítalo. Naše řady pomalu řídly, z jedenadvaceti zůstalo nás deset, pak devět, sedm ... tři ... Eda, já a Vašek. Vašek Srbů. Eda, když tak kamarádi jeden za druhým odcházejí, ospravedlňuje své jednání stále častěji. Nepřipouští zradu. On chce žít, žít jako každý jiný normální člověk. Ale vedle mě leží Vašek. Tichý, občas zavzpomíná hovorem na domov.

- Sem bejvalej sociální demokrat, Pepo, obrací se ke mně jednou. "Když to člověk ted'ka vidí, nedělali jsme nic jiného, než podráželi komunistům nohy. Nemyslí si, že to je pokání, mně už je třicet, to jen aby řeč nestála. Vzpomínám si jednou v třicátém čtvrtém, to tehdy stávkovali tři měsíce valcveráci. Snad si na to také vzpomínáš. Někdy v březnu, jako ted'ka. Náměstí plno mužů, žen a dětí .... Ty děti, víš, já jsem svobodný, ale bylo mi jich vždycky líto. Tehdy mluvil komunistický poslanec. Pak ho policie zatkla. Byla ňaká rvačka. A my jsme z chodníku koukali, jak do vás mlátí obuškama. Kdybychom se tehdy všichni spojili, možná, že by to dneska vypadalo jinak. Vzpomínám si ještě na jeden první máj. Byli jste shromáždění na malém náměstí a my na velkém. Váš průvod táhl kolem nás. Volali jste: "Ať žije Sovětský svaz! Pryč s fašismem! My republiku nedáme!" A my jsme koukali a zdálo se nám to směšné. A smáli se, že vás bylo tři sta a nás dva tisíce. Náš řečník tehdy mluvil něco o špatných poměrech v Sovětském Rusku, že si z něj nemáme brát příklad, že jsme proti diktaturám, nám prý stačí těžce vybojovaná republika a volal po jednotě všech pracujících. Za chvíli bylo po republice a nás zradili. Všichni. Anglie i Francie ... Všichni nás zradili, Pepo. Chtěl jsem studovat. Až se vrátím, pustím se na filosofii ...

Mlčel jsem. Přemýšlel a dával jsem mu za pravdu. A ve

Plánek koncentračního tábora Buchenwald, který byl vystaven v Síní tradic Mirošova, ve které byly vystaveny některé cenné archiválie z dělnického hnutí a zejména z doby nacistické okupace. Bohužel se tento materiál po jejím zrušení v 90. letech 20. století ztratil a zčásti se dochoval jen v spěšně pořízením negativu těsně před rozebráním výstavy. Plánek zhotovil V. Anděl buď z nějaké předlohy nebo z vlastní zkušenosti. Není známo, zda jde o originál či o kopii, ale podle stárí a všeobecného poškození papíru by bylo možné usuzovat, že jde o originální skicu) Osobní vězeňská karta vězně KT Buchenwaldu Josefa Zacha z Mirošova. Vězeňské šaty.

14.2.1944 ve stejný den, kdy byli popraveni i další členové skupiny (V. Gottlieb aj.).

Vzpomínky Bohumíra Šišky, syna popraveného Fr. Šišky

Nejprve pár slov o mém otci. Narozen 15.5.1893 a popraven 14.2.1944 v Drážďanech. Byl synem koláře Jana a Barbory Šiškových z Mešna okr. Rokycany. Otec mu zemřel, když mu bylo necelých 20 roků. Pocházel ze 4 dětí. V 17 letech nastoupil jako pomocný dělník ke dráze na údržbě železničního svršku, podbíjení pražců, ručně - kumpáčema. V 1. světové válce narukoval k dělostřelecké baterii na italské frontě. Po válce nastoupil opět u dráhy na stejné práce. Byla to těžká práce a nejhůře placená. Někteří lidé u této práce, jako živitelé rodin, si zoufali a chtěli si vzít i život skokem pod vlak. Jako např. pan Lepíček, to byla jeho přezdívka (snad p. Mošna z Dražek), otec 4 dětí. Třikrát mu v tom jeho parta zabránila a nakonec se oběsil doma na půdě. Znelíbil se traťmistru Vrbovi z Podlipnice (Dolní Lipnice), kde bydlel, vyhazoval jej z práce až si zoufal. Na dráze vznikla tzv. Unie železničních zaměstnanců (něco jako odbory), určená pro jednotlivé profese. Otec se později stal předsedou této organizace a tak se bránil tak proti podobným případům šikany v práci a jiným nespravedlnostem. To vyneslo otci u jeho osobního spisu na Ředitelství drah v Plzni znaménko "K". To mu pak zapříčinilo, že byl 17 let jako smluvní zaměstnanec bez nároků na režijní výhody pro rodinu, neměl nárok na režijní uhlí, příplatek na byt apod. Mohl být kdykoliv propuštěn, to však již musel a Unie si to již pohlídala. Později se stal průvodčím, napřed u nákladního a později u osobního vlaku. Asi 3 - 4 roky před 2. světovou válkou pak byl jako vlakvůdce na trati Mirošov. Tím se stal i definitivním. V roce 1932 jsme se přestěhovali z Mešna do Mirošova. I zde pomáhal lidem i mimo oblast ČSD. Jeden příklad: Karkoš Václav - nejstarší ze čtyř dětí. Zabil se jim otec na valcverku v hrádecké fabrice. Matka byla velmi nemocná. Šel prosit do fabriky, aby ho vzali do práce, neuspěl. Rodina musela žít! Chodil tedy ještě s jedním žebřákem. Přišlo mu to však stydno jen nastavovat ruku, tak se chtěl naučit na něco hrát. Můj táta ho učil hrát na klarinet. Když cvičil doma, na půdě domu kde bydlel, zakázal mu to domácí, že ruší nájemníky. Tak šel s klarinetem na haldičky (po rubání uhlí) sousedící přes potok s nádražím ČSD. Tam ho udal přednosta, že mu ruší návštěvi. Šel tedy do nedalekého lesa a tam zase přišel hajný, že mu plaší a ruší zvěř. Cvičil pak po této kalvárii u nás doma. Je to jako anekdota, ale je to zkušenost života některých lidí za první republiky. Nakonec se do práce přes velké prošení k pecím v Hrádku dostal. Musel si vyslechnout, když říkal mistrovi, že má doma ještě tři sourozence a musí je živit, "já vám je neudělal". Mladý špatně živěný mnohdy prosil mistra, aby ho na chvíli dal na jinou práci, že to již nevydrží - odpověď - "až padneš, přijde za tebe jiný". Když k nám přišel žebřák a těch za první republiky chodilo dost, nikdy u nás nesměl jít na schodech nebo venku. Táta ho posadil ke stolu a mnohdy mu dal i svou porci. Matka se s ním vadila: "Co budeš jíst

Ty?" Odpověděl: "Já budu jíst večer a zítra, ale on možná ne!" U nás se četlo Rudé právo a Fučíkova Tvorba. Jako chlapec jsem se divil, že jsou tam prázdné bílé plochy. To byla cenzura - co se nesmělo otisknout a číst.

Bylo by toho ještě více, ale myslím, že i toto charakter táty, jeho dobrotu a lidskost ukazuje. Za tuto činnost, pomoc lidem a statečnost jsem si táty vážil a ctil ho a budu tak činit až do své smrti. Vědí to i moji potomci a věřím, že mě budou následovat. To se zapomenout nemůže a nesmí! Bylo by toho ještě více....

A nyní k odbojové činnosti za 2. světové války, co já vím a co jsem zažil. Již v roce 1941 se muselo něco dít. Musela být nějaká spolupráce mezi plzeňskou a rokycanskou odbojovou skupinou. Proč? V Průmyslové škole v Plzni jsem měl spolužáka staršího asi o 3 roky, Josefa Petrželku a jeho prostřednictvím jsem pro mirošovskou skupinu od něj obdržel během asi tří měsíců postupně 6 nebo 8 pistolí ráže 7,65. Předával jsem je otci. Jednou se mně stalo, že před plzeňským nádražím se ke mně přidal neznámý muž asi kolem 40-50 let. Patrně věděl, co mám u sebe a prohlásil mě, že na nádraží je německá kontrola. To jsem také často viděl při dojížděcích do školy a později do práce ve Škodovce. Vrátili jsme se a on mě dovedl až k vlaku zadem přes poštu. To přece muselo být organizačně zajištěné? Jinak jsem nikoho v tomto směru, kromě Josefa Petrželku, neznal a ani otec mně nic neříkal. Vše ustalo a dál se nic nedělo. Až daleko později, když jsme měli sraz spolužáků po 30ti letech jsem se od plzeňských spolužáků dozvěděl, že měl být Němci zabit, jak, nikdo nevěděl. Bydlel v Hálově ulici. Po mém dalším pátrání jsem se nic nedozvěděl. Stávající nájemníci ani toto jméno neznali. Prý se všichni již obměnili. Později, když jsem se s někým setkal nebo k nám přišel, byl jsem seznámen, že to je učitel, nádražák apod., Vašek neb Josef a víc jsme já, ani táta neznali. A bylo to asi dobře, protože kdo nic neví.....! Skupiny pracovaly dál, ale nás do toho nezatahovaly. Věděly asi dobře, co by nás čekalo a co Gestapo dovede. Nosily v nočních hodinách partyzánům jídlo a co potřebovali na smlouvaná místa. Mnoho těch, kteří se tak podíleli na zásobování jídlem i penězi, bylo uvězněno i popraveno. Byl mezi nimi i mlynář, kterého jsem znal, Karel Pouska, syn mlynáře z Mešna a řada dalších (viz. literatura Odboj na Rokycansku).

Byl únor 1943, otec a několik dalších dostalo anonymní dopisy, že socialismus ano, ale nacionální, a ne ten, co chce ten s tou bradkou, to byl myšlen Václav Gottlieb. To již otec věděl, že je to špatné, že je někdo prozradil a že si pro ně brzy přijdou. Shodli se na tom, že na schůzce ve Zbizoze a posléze i u nás doma v koupelně, že mezi ně přišel konfident, nepravý (dvojník) Josef Košťálek. Zarazilo je i to, že měl s sebou svačinu, zabalený salám a chléb. To když přišel Vašek (Sirotek), ten byl vždy unavený, zarostlý a jídlo, které mu bylo podáno úplně hltal. Příjmení Vaška jsem se dozvěděl až ze soudních spisů Gestapa (obžaloby otce). Vaška jsem viděl několikrát. Diktoval mi letáky, které se pak vysazovaly gumovými písmenky do podložky, a tak se rozmnožovaly. To mám ještě doma. Věděl jsem pak, že se jednalo o interbrigadistu ze španělské války, bojovníka proti fašismu a po porážce ve Španělsku v tom pokračoval i u nás doma. V pražském domě na Smíchově měli od-

bojáři svůj byt. Gestapo jej objevilo, obsadilo a čekalo, kdo přijde. Přišel Vašek. Překvapen střílel a snažil se utéci. Byl údajně postřelen na nástupním ostrůvku el. dráhy, když patrně chtěl el. drahou ujet. Tam byl chycen. Tak jsem to slyšel vyprávět. Byl popraven stejně jako můj otec v Drážďanech.

Pro otce si přijelo Gestapo 16.4.1943. Předvídal to tedy správně. Odvezli ho na četnickou stanici v Mirošově. Bylo jich na něho pět. To píše v motáku z věznice v Drážďanech svému bratrovi v Plzni. Na zatčených a vyslýcháných pak chtěli vědět další. Neřekli-li nic, byli zbiti znovu atd. Zajímavé bylo, že než začali s vyslýcháním (to bylo patrně bez četníků), tehdejší velitel stanice strážmistr Kopecký si všimnul přes rameno gestapáka Zantera (byl o hlavu menší než Kopecký), že má v ruce seznam, kde již měl napsáno řadu jmen, včetně adres, kteří by měli být zatčeni. Také to tak skončilo. Jednalo se tehdy o 15-16 lidí. Když dělali prohlídku po zatčení otce u nás, z tiskovin nenašli nic, to jsme stačili spálit. Prohlíželi vše. Skříň, postele ap. Našli vajíčka, nové boty a látku koupenou před válkou. Vše sebrali, i vajíčka jsme jim museli zabalit. Nechali nám tam, co vyráběli pro nás, dřeváky a oblečení z buničiny. Při druhé prohlídce, které se zúčastnil patrně i Košťálův dvojník, si říkali v koupelně kde kdo seděl a v případě překvapení i kudy by měl utéci - okny na schodišti na dvůr a zahradou pryč. To svědčí o tom, že Gestapo a jeho účastník musel být schůzce odbojářů přítomen. Josef Košťálek se přece při přepadení bunkru a přestřelce zastřelil. To ale s tímto nesouvisí. O zatčení otce a jeho pobytu na četnické stanici jsem se dozvěděl ve vlaku při jízdě z práce. Vystoupil jsem v Mirošově-městě a motal se v průjezdu četnické stanice, která byla po schodech v I. patře, udělat vše, abych tátu vyrval z jejich drápů. Byl jsem ochoten třeba i střílet. Všimnul si mě četník Balík, vyhnal mě, zda jsem si vědom toho, co by následovalo. Musel jsem mu dát za pravdu. Byli jsme prostě bezmocní. K zatčení otce došlo na silnici před domkem, kde byl na odchodu do lesa na pařezy. Vrazili ho do auta a odjeli. V té době byl u nás u táty další odbojář, Josef Pácl z Borku u Rokycan. Byl ovšem na dvorku za domem, kde měl kolo. Chtěl právě odjet. Když slyšel, co se děje, kolo tam nechal a přes zahradu utekl. To ho zachránilo. Skrýval se pak v Mirošově až do konce války, prý u trafikanta Hejny.

O Rokycansku i Mirošovsku je toho hodně napsáno, i o Kolvíně. Všechno je do posledního písmene pravda. Stojí to za to, všechno si přečíst a nejen to, udržovat to v paměti i dalším generacím. Také to, co Němci dělali, když utíkali s plnou výzbrojí na západ k Američanům. Věděli dobře kam, Američané nemohli dopodrobna znát všechna zvěstí, která na východě a hlavně v Sovětském svazu napáchali. Věděli, že zajetí zde bude snazší než u Sovětů. Nezapomínat na to, jak vraždili nevinné lidi i děti, viz. oběti u Melmatěje, v Dobřívě. Míra Mencl, který jel na motorce k babičce do Strašic v radost, že je konec války, nedojel, jeden z SS ho zastřelil. Vzpomínám na to, jak jsme vyvěšovali naše schované prapory a pak honem zase před projíždějícími kolonami je stahovali. Němci plně vyzbrojeni byli schopni všeho, jeden pancéřfaus a bylo po baráku. Také na to, jak byla zastřelena německá motospojka u mirošovského zámku. Němci ji dojeli a nechali nastoupit Revo-

luční národní výbor s tím, že každého druhého zastřelí. Nakonec k tomu nedošlo, zalekli se toho, byli vyrozuměni starostou Spěváčkem a ostatními, že Američané jsou již v Nové Huti a pak, že ponesou následky. Nakonec pak druhý den odpoledne přijeli Sověti, byl to jen jeden skříňový automobil a jel směrem od Dobříva. Já, a tuším, že Věna Krajdl jsme jeli s nima ze Zastávky až k vršíčku u zámku. Tam nám poručili slézt z předních blatníků. To byl asi velitel a šofér. My běželi do hostince u Hrubých. Naproti u Hostince u Řebounů jsme viděli na rohu asi 4 německé vojáky, jeden ležel u kulometu, dva vedle něj a patrně velitel. Koukali jsme na to z oken ze sálu, odkud bylo dobře vidět jak k Řebounům, tak k bývalé benzinové pumpě. Za chvíli přijeli Sověti. Zaskřípaly brzdy u pumpy, auto zastavilo a ze zadu z vozu vyskočilo 6 samopalníků a jako kdyby to tu znali, každý věděl, kam má zalehnout. Za benzinovou pumpu, do příkopu za stromy u hospodářské budovy statku. Nikdo nevystřelil. Bylo ticho. Z vozu vystoupil velitel, šofér zůstal za volantem. Velitel došel až k Němcům, do kulometu kopnul, z velitele strhl výložky, vojáky postavil a samopalníci je odvedli směrem k zámku. Druhý den přijelo Sovětů více. Ti odzbrojili německou posádku a předali ji Revoluční gardě. Byl nadále klid.

Koncem října 1944 jsem se oženil do Spáleného Poříčí, což i otec věděl a vyrýl nám před svojí smrtí na moji fotografii, nevím čím, jeho požehnání s tím, jak rád by na té svatbě byl.

Podobnou situaci, ovšem již krvavou a s mrtvými, jsem zažil a viděl na vlastní oči i zde. To když přijely do Spáleného Poříčí 3 americké džípy. Jeden větší s těžkým kulometem a dva menší s lehkými. Ukázali jsme jim, že kolona Němců je v lese, jenž vede k obci Struháře. Naložili nás, ale jeli směrem na Těnovice, to bylo od lesa. Pak jsme ale vše pochopili. Kdyby jeli rovnou od Spáleného Poříčí směrem na Mitrovici, měli by je Němci v dohledu i dostřelu. Proto tedy ten odklon a příjezd od Hořehled dolinou až na křižovatku zvanou "U sloupu". Tam jsme museli slézt a schovat se v příkopu. Američané vjeli s džípy do pole, asi tak 70-100 m. Vypálili z jednoho džípu výstražnou dávku do lesa. Němci začali pomalu z lesa vylézat s rukama nahore. Když palba ustala, nezranění zalehlí vojáci vstali a s rukama vzhůru opět šli k Američanům. Situace se opakovala. Americká palba také, ale mnohem delší. Sténání bylo silnější. Patrně Američané zavolali posilu z Blovic a Němci byli napadeni ze dvou stran. V lese došlo k ohromnému výbuchu, patrně byl zasažen muniční vůz. Výsledek této operace byl hrozný. Němečtí vojáci byli prostřelení a zakrvavení. Někteří byli naloženi na džípy a převezeni na náměstí. Bylo to hrozné, nemocnice byly plné, raněné nebraly a kam a jak to bylo zlikvidováno, nevím. Zbylí vojáci pak byli přivedeni na náměstí, Američany prohlédnuti, odebrány jim cenné předměty a naši lidé je museli odzbrojit. To Američany nezajímalo. Kam, pak byli odvedeni, nevím, patrně do nějakých sběrných táborů.

Bylo by toho ještě mnohem více, hlídání našich domácností, o poslouchání "volá Londýn - hovoří Moskva". Moskva hovoří, práce ve Škodovce, nálety, cesty do práce, o tom, co se dělalo pro ty, co byli odsouzeni na smrt a jak to mnohdy dopadlo, hloubkaři atd. Těch 6 let byla velmi dlouhá a krutá doba.

Ještě jednu věc, kterou nemohu opomenout. V dokumentaci, o které se zmiňuji, je popsána pomoc a obětavost mirošovských občanů, jak dokázali tomuto zlu čelit, jak pomáhali těm, kteří trpěli i za cenu toho, že mohou být sami zatčeni i připraveni o život. To prožila generace našich rodičů a naše, jejich potomků. Tyto útrapy byly vystaveny a popsány v dokumentech a uloženy v síni tradic, bývalý hostinec "U Kunců". Po roce 1989 byla veškerá dokumentace na tuto dobu a tím i celá síň tradic zlikvidována. Kladu si otázku proč? Nebyla to snad skutečnost?! Nebo se má na tyto události zapomenout? Hrozné to pomýšlení! Doufám, že se jednou tito „hrdinové“ za svůj čin budou stydět! Nepřeju jim, aby to pochopili, až to sami prožijí.

Oslava Mezinárodního dne žen v Rokycanech

Slavnost MDŽ uváděli K.Šídlo a M. Bayerová. Na oslavě MDŽ v sokolovně v Rokycanech vystoupila také umělecká skupina ZUŠ ze Zbiroha. Dole : Senátorka M. Bayerová, předseda OV KSČM Karel Šmejkal a šéfredaktor Rokycanského deníku V. Havárek

Oslavy Mezinárodního dne žen jsou již tradičně dobře připomenuty i v Rokycanech. Ani letošní rok nebyl výjimkou a tak se v sobotu 5. března 2011 opět zaplnila rokycanská sokolovna, která společně přivítala s ženami i mnohé

doprovázející muže. Ženy byly při vstupu obdarovány kytičkou karafiátů a všem hostům byl nabídnut také propagační materiál.

Za pořadatele přivítal všechny přítomné předseda OV KSČM s. Šmejkal. Přítomným ženám poděkoval za jejich práci ve společnosti a v rodinách, zvláště pak při výchově dětí.

Účastníci oslavy přivítali mezi s sebou i čestné hosty poslance PČR Karla Šídla, senátorku Martu Bayerovou a krajskou zastupitelku Zdeňku Liškovou.

Moderování celého programu se ujala senátorka Marta Bayerová.

Sobotní oslavu MDŽ zahájila slova básně Jaroslava Seiferta - "Z písně o Viktorce".

Poté, moderátorka Marta Bayerová, uvítala nejmladší část souboru DISCO KLUB TEAM z Rokycan v jeho diskotékovém představení "Na plný plyn".

Poslanec PČR Ing. Karel Šídlo ve svém vystoupení připomněl, že Mezinárodní svátek žen byl zakotven před 100 lety jako den bojové solidarity všech pracujících s ženami a za jejich právy. Zdůraznil, že i přes nedůstojný odpor pravicových sil u nás, i nezáměrně některých představitelů nově vzniklé společnosti, byly oslavy Mezinárodního dne zachovány. Zásahu na tom mají všechny levicově smýšlející síly a také i my členové Komunistické strany Čech a Moravy.

Dále hovořil o složité situaci ve světě i v naší společnosti a vyslovil přání, abychom se setkali na tomto místě, se stejným cílem i příští rok, ale za jiných, lepších podmínek.

Dále následoval kulturní program ve kterém vystoupily juniorky DISCO KLUBU TEAM s programem FOR YOU a hlavní skupina DISCO KLUBU TEAM s programem BLACK DANCE. Tento soubor, pod vedením manželů Vlčkových, se již tradičně zúčastňuje akcí pořádaných OV KSČM.

Závěr slavnostního odpoledne patřil žákyním tanečního souboru ZUŠ ve Zbiroze pod vedením Jany a Patricie Zapových. Ve svém repertoáru mají 12 skladeb. Několik skladeb pro mažoretky, lidový tanec, orientální tance, tanec s popmony, Twist, modlení tanec s gymnastickými prvky, kankán a tanec s klobouky. Děvčata tohoto tanečního souboru se zúčastňují pravidelně oslav Vačkářův Zbiroh, školních akademií a společenských plesů. Vystupovaly i na zahájení výstavy v Praze ve Veletržní paláci BABY EXPO

a zúčastnily se kvalifikace Mistrovství republiky v mažoretkovém sportu ve Vimperku.

Závěrem je možné konstatovat, že i letošní oslavy MDŽ byly vydařené, a lze si jen přát, abychom se nejméně ve stejném množství sešli i v příštím roce za podmínek, které budou v zásadě zcela jiné než je tomu dnes!

Jaromír Gottlieb

Kapitalismus odhaluje svou pravou tvář

Je zajímavé, s jakým suverénním klidem dnes vládá i koalice v parlamentu nestydatě zaútočily na všech frontách proti občanům, stojícím vpravo, vlevo či indiferentním. Tvrdí zdánlivou pravdu, že k ožebračujícím reformám mají mandát od voličů. K podobné situaci došlo po bitvě na Bílé Hoře v r. 1620. Také tehdy katolíci a inkvizitoři dostali silný mandát rozvrátit od základů poslední zbytky samostatnosti Českého království a nastolit absolutní habsburskou nadvládu. Jistěže někdo namítne, že se nedá srovnávat dnešní politický tok s dávnou historií a tragedií českého státu. Domnívám se však, že velká mezera v této paralele není. Obě historická období sjednocuje představa vítězů, že si nestydatě mohou dovolit vše. Tehdy to byla mocenská síla vítězných Habsburků, dnes je to taky mocenská síla "volebního vítězství", kterého jednoznačně podvodně získala nynější Svatá trojkoalice. Před volbami slibovala všechno možné a strašila občany vším možným, dnes dělá totálně opak toho, co slibovala. Nikdo z nás, obyčejných občanů, neměl žádnou představu o tom, co nám strany pravice ve skutečnosti připravují. Dnešní občan si myslí, že nám otevřeně a nestydatě vládnou podvodníci a loupežníci. Podvodníci, protože něco jiného slibovali a nyní něco jiného provádějí. Loupežníci proto, že není dne a týdne, aby nevypukl v řadách nejvyšších – tedy ve vládní koalici nějaký obrovský skandál odhalující krádeže nikoliv statisíc, ale rovnou sta miliónů a miliard korun, které mizejí do kapes nejen kmotrů, ale všech, kteří mají přístup k zubožené státní pokladně, k barevným obrázkům a ke zbytkům státního, národního a družstevního majetku a konec konců i k skromnému majetku oněch devíti miliónů občanů, žijících dole.

Pozorně si všimněme, jak se ty obrkausy a obrskandály řeší: **Všechno jde pod koberec.** Jak skončil pokus o rozkradení 500 miliónů korun kapitalistických ve prospěch ODS z Pražských kanalizací? Nijak. Aktéři byli povýšeni na jiné vyšší funkce. Jak dopadají ostatní obrskandály (např. na ministerstvu obrany? Všichni nahoře totiž věří (a asi právem), že národ má krátkou paměť), proto všechno zahrnou pod koberec a týden počkají, až národ zapomene. Tragedii je, že národ skutečně zapomíná, stačí mu předhodit nějaký sexuální skandál, nějakou zlobivou komunistickou stranu, která si troufá kritizovat kapitalistickou vládu a okrádání občanů, s návrhem na její zrušení, rozpuštění či zákaz (všechny tyto formy používali v dávné i nedávné minulosti proti komunistům fašisté, nacisté a diktátoři). A když i to nestačí, přepadne vrcholná vojenská policie jednu televizní stanici a před očima celého národa předvádí, jak v budoucnu by mohl vypadat vojenský puč.

A toto vše se děje pod sloganem "my máme mandát od voličů".

Faktem je, že za všechno mohou voliči, že se nechávají již více jak dvacet let balamutit jalovými řečmi a sliby všech dosavadních vrcholných „politiků“ od V. Havla počínaje, přes Topolánka a Nečase konče, kteří nám postupně svými drsnými zásahy do našich bez tak ubohých příjmů, cynicky stahují drobné jistoty a materie ještě z dob socialismu, ale i kůži z těla.

Ano, člověku chce hlasitě křičet: Lidičky, teď už máme, co jsme chtěli, tak proč vládu, parlament a Trojkoaliční svatou alianci kritizujeme? V tom je velký kus pravdy. Nejprve jdeme k volbám, volíme loupežníky převlečené za beránky, a potom – protože jsme se nechali oklamat - brečíme nad rozlitém mlékem. Jenže tady nejde jen o pouhé rozlité mléko, ale totálně o rozlitou morálku do splašků. Stalo se přece kapitalistickým zvykem i zákonem zásadně nedodržovat předvolební sliby a programy, stalo se starotnovní čarou, kdo provede největší podvody a křivárny.

Ještě jedna připomínka k dnešní i včerejší době: Včera i dnes nám už nevládnou skutečně klasické politické strany, které byly a jsou základem každé společnosti, ale nahodilé shluky drsných recesistů a fanatiků, vyvíjející nahodilou činnost přes různé instrumenty internetu (např. Face booku, čteno fejs buk), přes něž provádějí destrukci organizované společnosti a rozbíjejí vše, co bylo po staletí vybudováno. Kdo ovládá tyto skupiny, které přes internet vyvolávají krátkodobé – jednodenní rebelie a ovlivňují chod dnešní kapitalistické společnosti? Já si myslím, že je ovládá generace většinou negramotných a nevzdělaných mladých lidí, která ve společnosti nehledá umírněnost a přiměřenost, skutečné lidské hodnoty, vybojované našimi předky za posledních dvě stě let, ale vědomě vyvolává agresivitu a vyžívá se v ní, protože tato generace samá je agresivní – nikoliv však nespokojená, protože právě tato generace, která se zmocnila internetu, se stala důsledným „dělníkem“ internetu – za každou cenu využívá krátkodobé výbuchy a kolize společnosti k vyvolání konfliktů, skandálů a nenávisti jedněch proti druhým.

Nežijeme ve spořádané společnosti, ale v anarchii znásobené naprostým bezvládním, protože chybí dobří, moudří a spravedliví obyvatelé, kteří tento národ a (vůbec kapitalismus) vedou. Vše je založeno na lži a podvodu – na senzaci, reklamě, na potocích krve, vymyšlených i skutečných vraždách a masakrech doma i za hranicemi. Když natoističtí koalicionci mohou beztréstně přepadávat a utlačovat bezbranné národy a státy (Irák, Afghánistán, Palestina aj.), proč by se to nemělo dělat také místními militaristickými skupinami přes internet nebo ve skutečnosti na domácích náměstích a ulicích? (ros)

Společenská kronika

Duben 2011

45 let : Krauslová Zdeňka, ZO Dobřív

60 let : Dudlová Věra, ZO 11

65 let : Ungr Miloš, ZO 11

Mraček Petr ZO, Cheznovice

Planetová Jarmila, ZO Veselá

Dufková Hana, ZO 11
70 let : Čepičková Drahomíra, ZO 13
80 let : Charužinová Jarmila, ZO 12
 Bártová Zdeňka, ZO Klabava
81 let : Čada Václav, ZO Mirošov
82 let : Herink Zdeněk, ZO 6
83 let : Vaníková Anna, ZO Holoubkov
84 let : Hovorková Libuše, ZO 13
 Dongresová Marcela, ZO Mýto
85 let : Varvařovský Jiří, Rokycany 12
86 let : Král Antonín, ZO Cheznovice
87 let : Milfait František, ZO 11
 Chott Miloš ZO, Volduchy
88 let : Štilipová Jaroslava, ZO Klabava
89 let : Pospíšil Alfréd ,ZO Zbiroh
96 let : Životová Růžena, ZO 1

Květen 2011

60 let : Dardová Marcela, ZO Trokavec
70 let : Korandová Jana, ZO 11
 Kaňáková Věra, ZO Dobřív
 Pešková Jana , ZO Klabava
75 let : Krejčí Vladimír, ZO Mirošov
80 let : Vasková Drahomíra, ZO Hrádek
 Titl Hynek ,ZO Strašice
81 let : Šmat Bohumil, ZO 8
83 let : Hobl Stanislav, ZO 1
84 let : Pavlíková Marie, ZO Mýto

Kováčová Anna, ZO Strašice
 Vlček Josef, ZO Strašice
 Turek František, ZO Volduchy
88 let : Šúchová Miroslava, ZO Volduchy
89 let : Pohořelý Lubomír, ZO Strašice
90 let : Srpová Zdeňka, ZO 4

Červen 2011

45 let : Záhrobská Milena, ZO Holoubkov
55 let : Frantová Blanka, ZO Kříše
 Lisý Zdeněk, ZO Těškov
60 let : Kvídera Alexandr, ZO 13
65 let : Vainarová Marie, ZO Hrádek
75 let : Hurková Danuše, ZO 12
 Opatrná Vlasta ZO, Hrádek
80 let : Vlčková Olga, ZO 13
 Hasman Jaroslav ZO, Litohlavy
81 let : Brabenec Jaromír, ZO 6
 Svoboda Ladislav, ZO 13
 Frantová Božena, ZO Kříše
 Boulová Milada, ZO Mirošov
83 let : Zuzková Zdena, ZO Podmokly
84 let : Urban Václav, ZO Zbiroh
87 let : Babická Marie, ZO Raková
88 let : Žofka Zdeněk, ZO 12

OSLAVY 1. MÁJE A OSVOBOZENÍ

120. výročí 1. máje a 67. výročí osvobození Československa od nacistické okupace si letos připomeneme v neděli 1. května opět na fotbalovém stadionu v Rokycanech s programem:

13,00 hod.: hudba k poslechu

14,00 hod.: Slavnostní zahájení, projevy

Účast přislíbili velvyslanec Bolívarovské republiky Venezuela, poslanec Sněmovny ČR Ing. Karel Šídlo, europoslanci MUDr. Jiří Maštálka, PhDr. Miloslav Ransdorf a senátorka RNDr. Marta Bayerová.

Po projevech bude následovat kulturní program. Pro návštěvníky je připravena prohlídka výstavky, občerstvení a bohatá tombola.

Listy z Rokycan. Měsíčník OV KSČM v Rokycanech. Řídí redakční rada. Adresa redakce: OV KSČM Rokycany, Na Husinci 477, 337 01 Rokycany, telefon: 371722 745, mail: listy.rokycany@kscm.cz, internet: www.kscm.plzen.cz, celostátní: www.kscm.cz, internetová adresa Haló novin: www.halonoviny.cz, Haló rádio: www.radiohalo.cz

Jen pro vnitřní potřeby. Objednávky „Listů“ lze objednat osobně, e-mailem, písemně nebo telefonicky v redakci.